

[Statsministeren.]

miske udvikling. Han understregede, at det var meget mere end blot lønningerne, det drejede sig om; jeg tror, kernen — sagde hr. Hilmar Baunsgaard — i løsningen af vort inflationsproblem er, at man finder frem til den nødvendige samordning af finanspolitikken, pengepolitikken og indkomstpolitikken. Sådan konkluderede hr. Hilmar Baunsgaard. Ja, der er talt mange smukke ord, men hvad er realiteten? Vi kan i dag fremlægge lovforslag, som netop yder et konstruktivt og effektivt bidrag til at bremse omkostningsstigninger. I en konkret situation praktiserer vi den rette indkomstpolitik. Vi gør det med tilslutning fra alle de store arbejder- og funktionær- og tjenestemandsgeselskaber, som har erklæret sig rede til at bringe dette offer for at hindre, at den situation, der er opstået, leder til stigende arbejdsløshed.

Hvad gør oppositionspartierne? I denne afgørende situation vender de borgerlige oppositionspartier ryggen til deres tidligere standpunkter, lader hånt om alle saglige synspunkter med det ene formål at vælte regeringen. De gør det, samtidig med at det på et så centralt spørgsmål som devalueringen står helt klart, at oppositionspartierne indbyrdes står splittet. Det bør siges, at denne holdning fra de borgerlige oppositionspartiets side er både erhvervsfjendtlig og beskæftigelsesfjendtlig og dermed arbejder- og funktionærfjendtlig.

Det er vel med rette, jeg henleder opmærksomheden på, at det radikale venstres stilling må vække ganske særlig undren. Det har jo igennem et halvt århundredes politiske historie været et kendemærke for det radikale venstre, at man tog saglig stilling til problemerne, man tog problemerne sag for sag og vurderede dem efter deres saglige indhold. Der er i hvert fald noget, der tyder på, at denne holdning har man forladt i denne situation.

Det er allerede blevet nævnt af hr. Per Hækkerup, at da udvalget vedrørende lovforslaget om avancestop afgav betænkning den 20. november, så fremhævede hr. Hilmar Baunsgaard sin betingelse for at stemme for dette lovforslag; det er allerede blevet citeret, jeg skal tillade mig at gen-citere det. Han sagde, at man ville stemme for forslaget ud fra en forventning om, at

de af statsministeren bebudede indgreb over for de direkte prismæssige virkninger af devalueringen vil blive gennemført så hurtigt, at virkningerne ikke tidsmæssigt forskydes i forhold til det nuværende forslag — de af statsministeren bebudede indgreb, sagde hr. Hilmar Baunsgaard. Ja, det er jo netop de to indgreb, vi har til tredje behandling her i dag. For det stod da helt klart for de radikale som for alle andre — og hr. Hilmar Baunsgaard har selv fremhævet det her fra denne talerstol — at disse to lovforslag er et tvillingepar; de udgør en helhed. Engangsskatten skulle sikre, at det ikke alene var lønmodtagerne, der kom til at bære byrderne, hvad hr. Hilmar Baunsgaard jo også tidligere har fundet rimeligt. Den 20. november var dette en afgørende forudsætning for, at de radikale ville medvirke. I dag er forudsætningen opfyldt, men de vil ikke medvirke.

Hr. Hilmar Baunsgaard har rettet en særlig kritik mod engangsskatten og bl. a. peget på, at den også omfatter de erhvervsdrivende, som er underkastet avancestop. Må jeg minde hr. Hilmar Baunsgaard om, at han har en fortid. Må jeg minde hr. Hilmar Baunsgaard om, at han engang har været medlem af en socialdemokratisk-radikal regering og i 1963 på samme tid var med til at gennemføre, ikke en avancestoplov, men en prisstoplov og samtidig en bunden opsparing, en bunden opsparing, som naturligvis også ramte erhvervslivet. I øvrigt kan jeg gøre opmærksom på, at den avancestoplov, vi her har vedtaget, jo kun gælder til 1. juli; den er altså udløbet, når engangsskatten skal betales.

Lad mig slå fast, at den engelske devaluering i alle tilfælde, uanset hvilken politik vi ville vælge, nødvendiggjorde en stramning af dansk økonomisk politik. Den engelske devaluering medfører en forringelse af vort bytteforhold, som i alle tilfælde skal betales. Selv om vi ikke havde devalueret, havde en finanspolitisk stramning været en nødvendighed. Jeg tror, at ikke-devalueringssituationen ville have nødvendiggjort en endnu større skatteudskrivning end den, der nu er tale om.

Vi kunne selvfølgelig have overvejet den mulighed at klare problemerne ved udskrivning af en almindelig skat, som så skulle have givet et væsentlig større provenu end